

### **1. Hoe vond Israël in de woestijn zijn weg?**

Het steunpunt van de ANWB in Lyon, in Frankrijk, dat is er elk jaar weer druk mee: toeristen die naar Frankrijk gaan, de TomTom meenemen, maar de TomTom valt uit, en dan... ja, wat dan? Heel wat mensen hebben dan geen landkaart bij zich en vragen zich wanhopig af: 'Waar zitten we?! Hoe moeten we verder? We weten de weg niet meer!' Tja, dan bel je maar met het ANWB-steunpunt in Lyon. Hoe vond het volk Israël eigenlijk zijn weg in de woestijn, vanuit Egypte, vanuit de slavernij, op weg naar het beloofde land? Hoe wist Mozes de route? Nou, landkaarten, die waren er nog niet. Maar er waren wel bekende doorgaande wegen. De grote karavaanroutes. En toch leidt Mozes het volk niet over die bekende wegen. Want God Zelf wilde het anders. Hij had een eigen plan met Zijn volk. Die tocht door de woestijn was niet bedoeld om zo snel mogelijk van A naar B te komen, nee, tijdens die tocht door de woestijn wilde God nauwer met Zijn volk verbonden raken. Het was een tocht waarin de verbondenheid zou mogen groeien. Een verbonds-tocht. Dat maakt die tocht van Israël door de woestijn zo'n



prachtig beeld van het leven van ieder mens. Want ook ons leven is niet bedoeld om zo snel mogelijk van A naar B te gaan, zo snel mogelijk van de wieg naar het graf, nee, de bedoeling van ons leven is dat we steeds nauwer verbonden raken met God en met elkaar. Ook ons leven is een verbonds-tocht. En die verbonds-tocht, die loop je niet langs de gebaande wegen, waarop iedereen loopt. Dat is de brede weg, de weg van de massa. Nee, God zegt: 'Ik ga met jou Mijn eigen weg, een smalle weg, niet altijd gemakkelijk, maar wel Mijn unieke weg met jou.'

Maar waar loopt die weg van God? Hoe vind je die route? Israël wist die route door de wolk, de kolom van wolk en vuur. Die wolkkolom, die ging al voor het volk uit vanaf het eerste begin, toen ze wegtrokken uit Egypte. U kunt dat lezen in Exodus 13: 21 en 22. Daar staat: 'Zonder ophouden bleef de wolkkolom overdag en de vuurkolom 's nachts aan de spits van het volk.' 'Zonder ophouden', oftewel: God liet Zijn volk geen moment in de steek. Veertig jaar lang, dag en nacht, altijd was Hij zichtbaar aanwezig. En u voelt wel aan: dat is héél veelzeggend. Zó is de HERE, zó is God: Hij laat je nooit in de steek, van het begin tot het einde van je leven! Hij blijft dichtbij! Hij blijft met ons verbonden, Hij blijft de Verbondsgod. En de doop is daarvan een teken, een verbondsteken. In de doop strekt God Zich uit naar een mens, en Hij zegt: 'Ik ben jouw God!'

Een wolk- en vuurkolom, wat stel je je daarbij voor? Ik las in een bijbelverklaring dat lange karavanen die vroeger door de woestijn trokken vaak een vuurkorf meenamen, een ijzeren vuurkorf. Die vuurkorf werd aan een lange stok gehangen, en de voorste man van de karavaan hield dan

die stok omhoog. Door het vuur in de korf was er overdag een rookpluim, en 's nachts zagen de mensen het vuur. Zo wisten al die mensen in de karavaan welke kant ze op moesten.

Het lijkt erop dat God dat beeld van het karavaanvuur heeft gebruikt. Alleen gaat het hier niet om een vuurkorf op een stok, nee, het gaat om een groots en indrukwekkend wonder. Dit is niet zomaar een rookpluimpje, nee, dit is een bovennatuurlijke zuil van vuur en rook. Overdag zie je de rook, 's nachts zie je het vuur.

### **2. Wolk en vuur: tekenen van Gods aanwezigheid!**

Wolk en vuur zijn niet voor niets de tekenen van Gods aanwezigheid. Waar denkt u aan, bij een wolk? Bij een wolk, dan denk je toch aan de hemel? Daar zijn de wolken.

En rook stijgt op naar boven. En ook bij God kijken we automatisch omhoog. Natuurlijk, we weten wel dat God niet ergens in het heelal aanwezig is, we weten wel dat God overal is, gelukkig maar. God is ook onder de grond, Hij is ook bij die mijnwerkers daar in Chili, 700 meter naar beneden. Maar toch, als je denkt aan God, dan kijk je omhoog. Een wolk symboliseert de aanwezigheid van God. En tegelijk moet je zeggen: die wolk verhuult God ook. Je ziet God niet. Hij hult Zich in een wolk. Dat is maar goed ook. Want hoe zou je als mens God kunnen zien, met je menselijke ogen? Hoe zou je Hem kunnen zien en in leven blijven? Ja, het staat een paar keer in de Bijbel, dat mensen God zien. Volgende week zullen we zo'n tekst gaan lezen. Maar dat is de uitzondering. Als mens

kun je God niet zien en in leven blijven. Daar is Hij veel te heilig voor, te groots, te aanbidlijk. De wolk symboliseert Gods aanwezigheid, en tegelijkertijd: Zijn verborgenheid. En weet u wat nu zo mooi is? We hebben het gelezen in Numeri 9: 15: 'Op de dag nu der oprichting van de tabernakel bedekte de wolk de tabernakel...' De tabernakel, dat was een soort draagbare tempel, die overal meegenomen kon worden. En die wolk van God, hoog en verheven, die daalt neer op de tabernakel, die bedekt die heilige plaats. God laat het zien: 'Ik kom bij jullie! Ik kom Zelf naar beneden!'

Vindt u het niet indrukwekkend? Die grote, heilige God, die komt naar beneden! Ja, en dan denk je als christelijke gemeente meteen ook verder. Je denkt dan aan Jezus Christus. Als God óóit heeft laten zien dat Hij dichtbij mensen wil zijn, dat Hij wil neerdalen om bij ons te wonen, dan is het wel in Jezus Christus! In Zijn Zoon, die kwam om ons te redden aan het kruis.

De hoge en verheven God, die Zich hult in een wolk, daalde neer en kreeg een gezicht, het gezicht van de Zoon, van de Verlosser, Jezus.

God gaat voorop in een wolk, en 's nachts zien de Israëlieten het vuur. Een vuurkolom. Ook die vuurkolom zegt iets over God. Denkt u dat de Israëlieten dichtbij kwamen? Dichtbij die zuil van vuur? Ik denk dat ze op gepaste afstand bleven staan, vol ontzag. In die vuurzuil laat God zien dat Hij heilig is, dat er niet met Hem te spotten valt. Helaas is dat voorgekomen, tijdens die woestijnreis, dat er mensen in opstand kwamen tegen God, dat ze tegen Hem tekeer gingen, en dat het vuur van die vuurzuil hen verteerde... Met God speel je geen spelletjes (Numeri 16: 35).

Maar vuur boezemt niet alleen mensen ontzag in, vuur boezemt ook wilde dieren ontzag in. Wat doen reizigers die door een uitgestrekt woud heen moeten? Die maken 's nacht een vuur, om de wolven op een afstand te houden. Vuur geeft bescherming, beschutting in de nacht. Moet u zich dat eens voorstellen, dat je met zo'n heel volk gelegerd bent in de woestijn. Hoeveel wilde dieren zullen er niet likkebaardend hebben toegekeken? En trouwens ook roversbendes! Maar dan is daar, boven de tabernakel, een vuurzuil! Beschermend. Niemand durft dit volk iets te doen. En datzelfde vuur geeft ook licht. Licht in de nacht. God zegt het: 'Wees niet bang, blijf dichtbij Mij! Ik bescherm je, Ik geef je licht.' Hoe hoorden we dat aan het begin van de dienst? Die woorden van Jezus: 'Ik ben het licht van de wereld; wie Mij volgt, zal nooit meer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht van het leven hebben.' In de nacht zien de Israëlieten Gods vuur. En opnieuw mogen we de lijn doortrekken naar het Nieuwe Testament. Ook daar laat God Zich kennen in het vuur: het vuur van de Heilige Geest!

Daarom is Fabian gedoopt in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. De Vader, die Zich hult in een wolk, is neergedaald in de gestalte van Jezus, van de Zoon, en Hij geeft ons het licht en de bescherming van Zijn Heilige Geest. God is dichtbij, van het begin tot het einde, van je geboorte, tot in het beloofde land!

Hij is dichtbij, in de Bijbel. Als je de Bijbel leest, dan spreekt Hij je persoonlijk aan. Hij is dichtbij, in de sacramenten: Doop en Avondmaal. In de doop verbindt Hij Zich heel persoonlijk aan jouw leven, en in het Avondmaal, dat we weer mogen vieren, volgende week – in het Avondmaal reikt Hij ons Zelf brood en wijn aan, de tekenen van Zijn redding door Jezus Christus. God is dichtbij, in mensen die Hij op je pad stuurt, mensen die jou helpen, of mensen die jij kunt helpen. God is dichtbij, in de gemeente, waarin Hij wil wonen. God wil wonen in de gemeente, en als je dus de kerk en de gemeente links laat liggen, dan doe je jezelf tekort. En je doet ook God tekort.

Hij is dichtbij! En wat is nou een christelijke opvoeding? een christelijke opvoeding, dat wil zeggen, dat je je kind inwijdt in de nabijheid van God. Inwijding, dat is een mooier woord dan geloofs-opvoeding. Het gaat om inwijding. Als je je kind van jongsaf aan vertrouwd maakt met de verhalen over de Here Jezus. Als je je kind helpt om zelf te leren bidden. Als je vertelt over de wonderen van God in je eigen leven. Als je verwondering uitstraalt over al het goede dat God geeft, verwondering over eten en drinken, elke dag weer.

Die kinderen, die daar in de woestijn werden geboren, die wisten niet anders, dan dat er die wolkkolom was, en 's nachts die vuurkolom. Hun ouders moesten het hun leren: 'In die wolkkolom, daarin woont God!' 'Ooh? Woont daar God?' 'Ja, daar is God, altijd dichtbij.' Inwijding. Als je samen een kinderbijbel leest, en je ziet een plaatje van de goede Herder, dat je het zegt: 'Kijk, zo is God nou. Hij heeft mij opgezocht, want ik was net als zo'n eigenwijs schaapje. Voor jou wil Hij ook zorgen. Blijf maar dicht bij Hem. En als je Hem kwijt bent, bid maar! Dan komt Hij jou ook opzoeken.'

### 3. God is dichtbij ons... zijn wij ook dichtbij Hem?!

God is dichtbij. Hij geeft Zichzelf aan Zijn volk Israël. Hij geeft Zichzelf aan ons. Maar nu de andere kant: geven wij onszelf ook aan Hem? Hij is dichtbij ons... maar zijn wij ook dichtbij Hem? In de doop geeft God ons Zijn ja-woord, maar geven wij Hem ook óns ja-woord? Dat is de belijdenis.

Belijdenis doen, dat wil zeggen: antwoord geven op je doop. Heeft u al antwoord gegeven? En jij? God is dichtbij Zijn volk, in die wolk- en vuurkolom. Hoe reageert Israël daarop? We hebben het gelezen in Numeri 9. En misschien is het u ook wel opgevallen, bij het lezen: eindeloos wordt herhaald dat als de wolk in beweging komt, dat dan ook het volk in beweging komt. Als de wolk stilstaat, staat ook het volk stil. Soms korte tijd, soms langere tijd, soms maar één nacht, soms wel een jaar. Steeds wordt het wéér gezegd: 'Waar de wolk was, was het volk.' Waarom is dat? Waarom die herhaling? Omdat zo driedubbel wordt onderstreept dat het volk gehoorzaam was aan de beweging van de wolk, of, anders gezegd, dat het volk gehoorzaam was aan God. Als het tenminste goed ging, want het volk kwam ook vaak in opstand tegen God. Met rampzalige gevolgen. Maar als het goed ging, waren ze aan elkaar vastgeklonken: God en Zijn volk. Dat is nou een verbond: dat je onafscheidelijk bent. God wijst de weg, en jij, als mens, jij volgt, waar Hij ook gaat, want Hij weet het altijd het beste. In Deuteronomium 1: 33 blikt Mozes terug op al die jaren in de woestijn. Hij is aan het einde van zijn leven gekomen. En wat zegt hij dan? 'De HERE, uw God, ging voor u uit op de weg om voor u een plaats te zoeken, waar u zich kon legeren: 's nachts in een vuur om u te laten zien op de weg waarlangs u moest gaan, en overdag in een wolk.' Het is alsof God vooruit ging, als een verkenner, om te zien: 'Ja, dit is een mooi plekje, hier moet Ik Mijn volk maar een poosje rust gunnen.' Zó is God! Hij heeft altijd het beste met je voor. Daarom doe je er goed aan om dichtbij Hem te blijven. Om je nauwkeurig te houden aan de richtlijnen en de geboden van de Bijbel. Daar rust altijd zegen op. We hebben het gezongen: 'Niets is zo goed als een leven heel dicht bij U!' Als de wolk stil bleef staan, staat er in vers 19, dan 'onderhielden de Israëlieten de dienst van de HERE, en braken niet op.' Dat is het! Dat je de dienst van God onderhoudt, dat het een doorgaande lijn is in je leven. Niet te hooi en te gras, bij vlagen, maar een stabiele lijn. God is dichtbij jou! Blijf dan ook zelf dichtbij God! Wees je er altijd van bewust dat Hij dichtbij is. *Leef in Zijn nabijheid!* Ik las daar een prachtig voorbeeld van, leven in Gods nabijheid. Joseph Henry (foto) was een groot natuurkundige in de 19<sup>e</sup> eeuw. Eigenlijk is hij de bedenker van de telefoon, en dat idee heeft hij aan Alexander Graham Bell doorgegeven, die heeft het uitgewerkt. Als Joseph Henry een experiment ging doen, dan zei hij tegen zijn assistent (die heeft dat later zelf opgeschreven): 'Jongen, doe je pet af en wees stil, want



God is hier, en ik ga Hem een vraag stellen.' Joseph Henry was onder de indruk van Gods grootheid, en hij was zich diep bewust van Gods aanwezigheid. Een experiment was voor hem een vraag aan God.

'Niets is zo goed als een leven heel dicht bij U!' Als je dicht bij God leeft, dan word je steeds meer gevoelig voor Zijn leiding. Hij heeft een doel met je, als Hij je in beweging zet, en

Hij heeft een doel met je, als Hij je laat rusten. En door dat alles raak je steeds meer met Hem verbonden.

Nee, God gaat niet de grote karavaanwegen. Hij gaat met ieder van ons een eigen weg, een weg die Hij persoonlijk voor ons uitstippelt. Van het leven is geen landkaart, je bent echt helemaal aangewezen op Zijn leiding. Maar een TomTom, die kan uitvallen. God valt nooit uit. Hij blijft trouw, van het begin tot het einde. *Hij blijft dicht bij u, bij jou. Blijf dan ook dichtbij Hem!* Amen.